

A pokol egy béleltebb gyűrűjén
Szállásolják el azon földlakókat,
Akkik bár örök ellenségeink,
A dalokra, melyeket ők csíholnak
Ki az ingatag elméből, kezünket
Fölemeljük, és azt mondjuk, köszönjük.

Nem köpködünk visszafelé: a hála
Őszinte, jogos, kétségbeesett,
Mert szívesen megóvnánk titeket
Attól, ami rátok vár miutánunk:
Összekoszolt zacskók, azok maradtok,
Melyeket a szél ide-oda hordoz
Fogatlan fák között, hatalmasan.

Születni kell a teljes múzsaságra,
Ugyanúgy küldetés: kevesen vagytok,
Rámentek ugyanúgy, hiszen nevetség
Vagy gyűlölet talált tárgyai lesztek,
Egy név fölött porosodó keresztetek,
Melyeken csak egy örök, s az a név.

Jó is nektek, hogy nincsen lelketek,
Mert tönkre kell tennetek valakit,
Aki túlél, nem jön el értetek,
Csak leválik, s amit kapott: viszi.

Ti vagytok a leggyöngyözőbb aranybor
A méltatlan pohárban, amit magatokkal
Díszítetek, ti romlott istenek.

Ti szültök dalnokot, nem az anyák,
Ti igazi anyák, akik tejet
Csöpögtettek legeslegaljasabb
Farkaskölykök szájába, és amint
Nekik kinőnek szárnyaik, az égre
Támadnak, s ti kapálóztok, hiába.

Köszönjük, hogy itt voltatok velünk,
Mi adhattunk értelmet a bukdácsoló
Életnek, ami belétek szorult,
Megosztottátok velünk a saját
Küldetésstudatunkat, hogy tibennetek
Fölismerhettünk valami mirajtunk
Túlít, ami nélkülötök nem lenne.

Megtisztelő, hogy mi lettünk azok,
Akiken keresztül egy kézfogással
Közelebb kerülhettetek Istenhez
Ti, kik Őhöz méltatlanok vagytok.

Kategoria: vers, próza
Denumire autor: Szálinger Balázs

Látó Szépirodalmi Folyóirat